

# HENRI-VICTOR WOLVENS

## WOLVENS OVER WOLVENS

**Over een eerste sukses in de galerij Giroux te Brussel (1923):** *Bevend was ik mijn doeken, die nog nat waren, gaan indragen. Op de openingsdag vroeg ik me af of men ze wel zou hebben uitgehangen en toen beleefde ik een der schoonste ogenblikken van mijn leven: ze waren niet alleen aanvaard, maar ze hadden de ereplaats gekregen. Ik wist niet wat me overkwam: 'Ik had Wolvens ontdekt' en het was werkelijk niet slecht. Het was als een beloning, beloning omdat ik had durven te hopen duurzaam werk te maken, iets van mezelf te geven, iets dat ik zelf in had. Ik herinnerde me, ik zag weer mijn vader, ik wist wat me gelukkig maakte: 'Ik had het verdiend te mogen schilderen, ik had het recht veroverd te schilderen'.*

**Over zijn eenmanstentoonstelling, twee jaar later, in dezelfde zaal:**

*De resultaten van vier jaar arbeid zijn daar... Ik bied ze aan... Of men ze graag ziet of niet, laat me koud, op enkele mensen na die ik waardeer... Ik ben veranderd in vier jaar tijd, rijper geworden. Wel, ik zal voortgaan met schilderen zoals ik zelf het voel, al moet ik er zekere dag aan kreperen... Mijn kunst verschrikt de mensen... Ik zelf vind ze nochtans zeer braaf, zo weinig lawaaierig, helemaal niet krijgshaftig, zelfs niet gedurfd... misschien een beetje gulzig. (Met dit laatste bedoelt hij de dikke verflagen, die hij toen reeds op zijn doeken smeerde, zodat een Luiks kritikus zei: „Au prix où sont les couleurs, espérons que ça se vende au poids...”)*

**Over zijn artistiek credo:**

*Ik geloof niet in de modes, die altijd maar demoderen en nieuwe modes vragen. Ik geloof niet in de berekende, becijferde kunst: men denkt geest te bezitten omdat men geen temperament heeft. Wie altijd en door dik en dun zijn visie verdedigt, krijgt op de duur gelijk. Nadat de artiest voorbijgegaan is, moet zijn lied blijven voor altijd. Men moet zich later de man herinneren, die zijn greep doorzette... Als men een verloren station ziet zal men zeggen: „Kijk! Wolvens!” — En als er een trein voorbijkomt, zal het hart even kloppen: „Wolvens kwam voorbij...” — En bij een verloren buitenherberg: „Wolvens dronk hier graag, zong hier graag”. Ik weet niet of ik me begrijpbaar maak, in mijn hart is er geen hoogmoed, maar ik zou willen aan de anderen, aan enkele anderen, iets laten voelen van wat ik heb gevoeld. Het leven is aan-geboden poëzie. Er zijn gezegende, uitverkoren uren...*

De volledige naam van Wolvens is: Henri Victor Wolvenspergens. Hij werd op 6 juni 1896 te Brussel geboren. Aan de Akademie voor Schone Kunsten van Sint-Joost-ten-Node volgde hij de kursussen onder leiding van H. Ottevaere. Hij volgde tevens de lessen aan de Akademie te Sint-Gillis en was gedurende twee jaar leerling van de beeldhouwkursus. In 1921 en 1922 was hij bedrijvig in het atelier 'Labor' te Elsene en te Ukkel. Hij stelde voor het eerst tentoon in 1923, in de Salle Delgay te Brussel. In deze stad hield hij in de loop van de jaren nog talrijke exposities, o.m. in de galerij Giroux (1925 en 1934), in de Cercle artistique et littéraire, verscheidene malen in de galerij Brueghel enz. Verder ook vaak te Gent, vooral in de galerij Vyncke-Van Eyck, te Luik, Brugge en Knokke. Sinds 1930 is hij te Brugge gevestigd. In 1929-1931 ondernam hij een reis naar Praag, werkte in Frankrijk (Parijs, Meudon, Saint-Cyr), de Ardennen (Houffalize) en aan de Vlaamse kust. Hij is lid van de kunstverenigingen 'Orientations', 'Les Compagnons de l'Art' en 'Kunst van Heden'. Velen beschouwen hem als de hoofdfiguur van de generatie 1900.

Henri-Victor Wolvens : *Stilleven*, 1934.



*er zweeft iets in de lucht, een emotie... iets gevoelig dat ons het leven doet beminnen. Men zal sommige zangen nooit vergeten. Ja, voor mij moet de kunst poëzie blijven... men moet schilderen gelijk men bidt... men moet zijn adem inhouden, men moet niet tieren, maar soms luid spreken. De grote kunst is : ster... een hemel vol sterren. Het moet ademen, iets opens dat zich schenkt aan wie kan ontvangen : voor mij is alles liefde. Grote mensen... grote werken, alles werd geschapen uit liefde. (1944)*

**Over schilderkunst :**

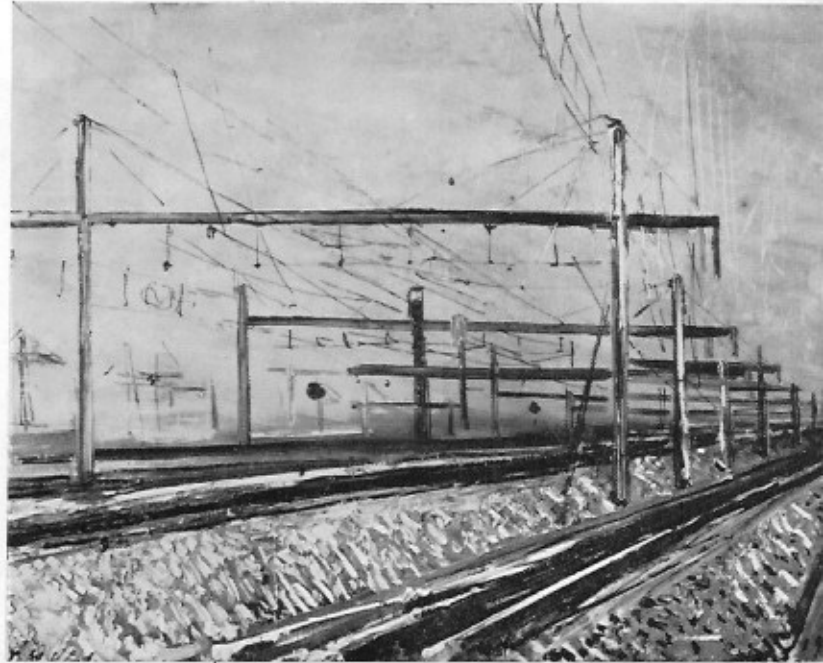
*Bemide schilderkunst, bedrieglijke geliefde. Men moet veel geven om een weinig te krijgen, maar dat weinige is enorm !... Ik heb mijn kunst gegrondvest op leven... licht... liefde... de liefde is eeuwig... Altijd verder gaan, naar het zotte licht, naar de onbekende werelden, nieuwe, onontgonnen horizonten. Leven ! Leven ! leven om ervan te kreperen... Ach, die kleine stations — ik zie ze zo graag — overweg, fluitende trein, een rookpluim scheurt de hemel, en dan de zee, onze Noordzee, haar huivering, het warme zand, paarden hemel, spiegelende zon, paarmoer, schelpen... (1956)*

**Over de persoonlijkheid van de kunstenaar :**

*Wat nieuw is, dat is wat uit het hart komt, wat men werkelijk te zeggen heeft. Men mag zich niet dwingen te zijn wat men niet is. Zich ver houden van vergankelijke eerbewijzen, zich niet bekommeren om voorbijgaande modes; zichzelf zijn, niets dan zichzelf, maar diep zichzelf; met het ganse hart schilderen wat men liefheeft en zoals men het liefheeft.*

*Sedert de laatste werken van Paul Klee schijnt alles uitverteld in het niet-figuratieve. Kost wat kost verder willen gaan schijnt me het niets te willen nastreven. M.i. kan geen duurzame kunst groeien uit dergelijke verloocheningen. Men verloochent niet straffeloos het*

Henri-Victor Wolvens : *Het spoor.*



Henri-Victor Wolvens : *De dijk, 1950.*



*essentiële : het leven, de liefde... Het is treurig de jonge mensen over de gehele wereld hun meest persoonlijke gaven te zien opgeven om aan de imperatieven van de abstrakten te gehoorzamen. Nooit was de kunst minder vrij dan tans. De mode van het ogenblik weigeren te volgen is voor een debutant het zekere middel om voor zich alle deuren te sluiten; wie van huize uit niet kapitaalkrachtig is, moet volgen en doen als de anderen. Als hij zuiver blijft, dan verwijt men de jongere te herhalen wat anderen deden. Alsof de abstrakten niet schaamteloos herhalen wat Kandinsky en Mondriaan een halve eeuw geleden maakten. De jongeren mogen het verleden zonder vrees aankijken : een mensenhart is altijd jong. De enige plicht is tot het uiterste van zichzelf te gaan.*